

המביא פרק רביעי ביצה

לג.

עין משפט
נר מצוה

בג א מיי פ"ד מהל'
יו"ט הל' טו טוש"ע
א"ח סי' תקב סעיף א וסי'
א"ח סי' ת"א

שמו סעיף ו'
מזבז ב' מ"י שם פ"ב הל"ג
טוש"ע שם ס"י תקב
ס"ג בהג"ה:
מזה ג' מ"י פ"ד שם הלכה
יא סמג לאוין עה
טוש"ע א"ח ס"י תקו סעיף
ג:

בזו ד מיי פ"ב שם הלכה
 יד סמג שם טוש"ע
 או"ח סי' תקא סעיף ג:
 בזו ה מיי פ"ד שם הלכה
 א' סמג שם טוש"ע
 או"ח סי' תקב סעיף א:
 בזו ו מיי שם פ"ג הלכה
 יא טוש"ע או"ח סי'
 תקא סעיף א:

מוסף תוספות

א. ובין גמור חילק
אמר אפי' בלא עשית
פסות בלא קדור לא
דמי לאלה לולי האי לא
היה אמר לאסור בלא עשית
פסות. מוק' טה' טס
טו: דיע ק' טז. אומר.
ו. ועד שיה' דורב
לומר שיכלול
לכלי הבלבחה ואמר
הבלבחה טרבה אמר
ויבשחא שרי ולישנא
גמרא הוא דלא חלי
בא מחנא אמראי וינא
דליחא. כבי האי לא
אשכחן בשום דוכחא.
טז. וי' לרש' י' קשה
דבש אשי קיבע הלכא.
דבש אשי קי' לא
לש' סימן י'. ו' עי'
מנרש' י' נעל ט' על
(מס').

רבינו חננאל

וכן אם מבקש לצלות
 ביצים בענין הזה הוא
 עושה, ארוז העלינה
 ונותן אחרת תחתיה. וכן
 [פיראן] ארוז את הקרשים
 ומזין את הרגלים. אך
 טומאין הקדרה שלא הפול
 בבקעת וכן אין טומאין
 בבקעת, שלא נתנו
 עצים אלא להסקה, וה
 שמעון מריר. ואסאך ר'
 שמעון אינו מריר אלא
 כגון זה, אבל להתנהיג
 במהם בירט במקל אוסר,
 בזה שמעון שגרא חוה'ן
 לדרך חרקה. פירוש
 חרוא ממני קציצין.
 חרוא לטול מהן ע'
 כמין שפור לצלות ב
 צלי. ואסאך ואליכטא
 יביאשו שני טריבא אסר.
 דרש רבא אל חכנס
 אשה לבין העצים לטול
 מהן ע' להניח אור,
 שנמצא עושה כל
 ואור שנמצא בירט אסר
 להסיק בו ביום, שמסיקין
 כלים ואין מסיקין
 כבשרי כלים. לימורא
 דרבא ר"י כמירא אלי
 באיסור שרבי כלים, והא
 רבא אמר לשמיעה שני
 לי רב אווזא ושרי
 עניה, לשונא דלא ר' יודיה
 אומר אם לא היתה
 במה עמיס אסורא לפי
 שאלה מן המזון. ודיוקן
 התם מי מוכן אור
 דיוקן מסמח'ר מאמול
 חרוא בדעתה למשידה
 לשונא. [מתנ'] ר'
 אליעזר אומר נוטל אור
 א' מלפני מנבב מולדק,

כגון מטה שלנו שאין לה מחיצות אלא שיש לה מחיצות אך חזמה
לחמר בשבת (דף קטז:) האי פרוונקא ט' (אפלבג) דכובא^א אסירה והתם
המחיצות היו עשויות כבר וי"ל דשאני התם הואיל ורחב הכובא
יותר מדאי נעשה כהלא» פ"ש"י דרב יהודה דהכא ס"ל כרבי יהודה

דאָסער מוקדָה ודער שאַץ מתכוין
אָל אַן ס"ל כר"ש ודער שאַץ
מתכוין מותר ודוסק הוּא לומר דכל
הני מילתא דלא כר"ש אלא נראה
לומר דאפילו ר"ש מודה דהויא הכא
אסור דהא דא"ר שמעון דער שאַץ
מתכוין מותר היינו כגון שעושה
דער שאַץ מתכוין לעשותו אלא הכא
מתכוין לעשות מה שהוא עושה:
והלכתא בישרתא שרי רמיבא
אסור פרכ"י

דהלכתא חקבא אליבא דמאן דאית
 ליה מוקפה ולא נתנו עמים אלף
 להסקא אכל אנו דקי"ל כר"ש שרי
 אפי' חזרא רטיבא ודוחק הוא לומר
 דר"ש פליג אמאי דפסקא הש"ס ו"ל
 דאפילו לר"ש דהי דאית לה שנתנו
 עמים שלח להסקא היינו דבדק הראוי
 להסקא אכל רטיבא אין ראויין להסקא:
דר"ש רבא וכו'. פירש רש"י
 דכר' יהודה ס"ל וע"כ לא
 תכנס לניטול אור דלא נתנו עמים
 אלף להסקא * ודוחק הוא לומר
 דהש"ס קיימא דלא להלכתא אלף
 ודאי דאפילו ר' שמעון מודה דאסור
 משום דהו' תכנוני מנא:

וְשָׂרִי מַעֲיָה לְשׁוֹנָא. פִּירְשׁ
 דְּלִרְבִּי יְהוּדָה הוּא אֲסוּר
 לְטַלְטֵלִין לִיתָן לַחֲתוּל דְּמֵאֲתָמוּל מוֹכֵן
 לְאֶדָם הוּא וְלֹא לְכֻלָּיִם וְאִיִּר יְהוּדָה
 דְּאֵם לֹא הֵיטָה כְּבִלָּה מַעֲיוּט אֲסוּר
 לִיתָן לְכֻלָּיִם וְגַם אִינוּ רֹאִי לִיתָן
 לְאֶדָם לִפְנֵי שְׂאִין דְּרִיךְ צִי רֹאִי לְאֶדָם
 צִי מַעֲיָה צִיִּיט דְּלִבָּלוּ הִי יֵשׁ לֵהֶם
 הִרְבָּה לְאֶדָם וְאִתּוֹ וְכִי מִשּׁוֹם שְׂאִינוּ
 אוֹכֵל מִהֶן הוּוּ מוֹקְצִין אִיִּכּ הִיִּכּ
 מִטַּלְטֵלִין בְּשַׁר חַי דְּחֻלִּי לְכוֹס בְּמִסְכַּת
 שֶׁבַע (דף קנ"ה) הֵא אִינוּ אוֹכֵל מִהֶן
 מִשּׁוֹם שֵׁשׁ לוֹ הִרְבָּה לְאֶדָם וְיִ"ל
 דְּמִיירִי שְׂכַדָּה קִסְרִיחוּ וְלֹא חַי חוּזִי
 לְאֶדָם וְלִרְבִּי יְהוּדָה הֵא אֲסוּר וּמַשְׁנִי

כיון דמסריה כלומר כיון דודאי מסריה דעמידין להסריה דעמו כלכלים:
רבי אביעור אומר **נוטל אדם קיסם משפניו**. פירש"י לאו
דוקא משפניו דהיה משל אחריו נמי דקמי כל מה שצחצר
מוכן הוא אלל נקט משפניו משום דבין דפליגי אחרי דשרו
דוקא להדליק אבל לתחזן דזניו לא ותימה דהא משמע בפרק
המנויל (שבת דף פא: וס:) דדוקא קמי דבני התם אכניס שני ל
הכסא מהו להעלותו אחרי לגג וקא פשיט ליה דשריא ופריך
מיתבי ר"א אומר נוטל אדם קיסם משפניו דדוקא משפניו אבל
בכל החצר לא ואת אמרת דיכול להעלות לגג וי"ל דהה"ל דודאי
דוקא קאמר כדמשמע התם ואף על גב דקאמר כל מה שצחצר
מוכן הוא היינו דוקא גבי אכילה משום דלדס קוצב ע"י מקום
לאכילתו והיה לו להניח אבל גבי אש לא שייך דפעמים אשניו
עושה מדורה ביו"ט וכן מחלק התם בין אכניס לקיסם:

וְחֻכָּמִים אומרים מגבב משלפניו ומדליק. פרש"י דמתמי פליגי דאפילו להדליק דוקא משלמינו ולחאזק שניו אפילו משלפניו לא דעצים לא נתנו אלא חסוקה וקשה לפירושו דחכמים סבירא להו דלא להכתמא דפליגי בספוגא דרבי שמעון ורבי יהודה לכן יזו דטועמא דרבנן דליך אסור לחאזק שניו גזירה משום שמא יקטום וכן מסיק גמרא:

פטור

מה כשהמשחם חס מאד והזכוכית מוֹרִיאה שלהבת ומציאין נעוֹתה
 'מגאוֹני לומדריא"ה': מן העפר. קרקע קשה כשחופרים אותה
 טיבלי"ש: אין מלנבין. באור. ובגמרא ט מפרש טעמא: גב' /
 אובלי

ארכיון

קיסם לחצות בו שיניו ומגבב מן החצר ומדליק. וזו

וְכֵן בִּיעָפָא. צ׳יִס גִּסוֹת הַנְּתוּנוֹת ע״פ כְּלֵי חֲנוּל כְּעֵין מִרְפִּיד״ אוֹ עַל הָאִסְכָּלָא אֵין מוֹשִׁיבִין אֶת הַכְּלֵי תַחֲלָה וְאַחֲכ״י יִסְדֵּר עֲלֵיו אֲלֵא יֵאָחֲזוּ בִידּוֹ וְיוֹשִׁיב הַבִּצָּה עֲלֵיו וְאַחֲכ״י יוֹשִׁיב הַכְּלֵי עַל הַגַּחְלִים שֶׁלָּא יַעֲשׂוּ כַסְדֵּר בְּנִין: **וְכֵן קִדְרָה.** שְׁמוֹשִׁיבִין עַל ד' חֲצִיּוֹת לֹא

וְיִקְפְּנָה תַּחְלָה וְאַחֲכַי יוֹשִׁיב הַקִּדְרָה
עֲלֵיהֶם אֵלֶּה הָעֵלְיוֹנָה יִתְּלֶה בְּזֹאִיר
וְיִתְּלֶנּוּ בִּידוֹ וְיִסְדְּרוּ הַחֲצִיּוֹת תַּחְתִּיהָ
סָבִיב: וְכֵן פּוֹרְאִי. מַעֲוֹת הַסָּרִיס
שְׂפּוֹרְקִין אֹתָם וּמַחְזִירִין לֹא יִזְקֹק
הַכִּרְעִים תַּחְלָה לַת הָאֲרוּכוֹת בְּכִרְעִים
וְאַחֲכַי יִפְרוֹס הָעוֹר לִמְלַעַשׁ שְׂשׂוֹבֵצִין
עָלָיו אֵלֶּה פּוֹרֵס הָעוֹר תַּחְלָה וְיִתְּלֶנּוּ
בְּנֵי אָדָם בְּדִידֵים וְאַחֲכַי יִצְאֹוּ
הָאֲרוּכוֹת וְיִקְשְׁרוּ הַרְגָּעוֹת שֶׁל עוֹר
בִּזָּהן וְאַחֲכַי יִזְקְפוּ הַכִּרְעִים וְיִתְּנוּ
הָאֲרוּכוֹת לַתּוֹכָן: וְכֵן תְּחִיבָא.
חֲצִיּוֹת שֶׁמִּסְדְּרִים בְּזֹאִיר וּמוֹשִׁיִּצִין
אֶחָת עַל גְּבֵי שְׂמִים: בְּדִלָּה ס"ד.
וְיֵי זֶה הַסּוּמָךְ קִדְרָה בְּדִלָּה וְהֵלֵךְ
שֶׁמֶצֶר: אֵימָן וְכֵן דִּלְגָּה. אֵין סוּמְכִין
אֹתָם בְּצִקְעַת: וְכֵן מַחֲסִי. דְּלִית
לֵיהּ מוֹקְעָה: בְּהָא אִפִּי"ר מוֹדֶה.

כלומר הק' פלוגתא לאו במוקפה היא
והפ' ר"ש מודה כח"ק דאסור ולא
משום מוקפה אלא נראה כמוליכה
ממקום למקום שהוא צריך להשיגה
הרבה כגון למכור בשוק: חננא.
מחול ועל שם שצני אדם סובבים
והולכים במוקף כעין סובבות במחולות
קרו ליה חננא: חורא. ענף עץ
שהוא חד כקוף ורואי לתקעו צללי
כמין שפוד ולללות בו: ר"ג אפר.
ביו"ט משום דמוקפה גינה לנטול
שלא עשאו כללי מצעד יום: גרטינא.
שאני רואי לנטולו אפר: מה ה
דכ"ע לאו פליגי דאסור: מה לי
לללות בו. לתחבו לתוכו: מה לי
לללות בגחלתו. הרי רואי לנטולו
לעשותו גחלת וזולה זה: והלכתא
בו. הך הלכתא אליבא דמאן דאית
ליה מוקפה אקבע. אבל אן כר"ש
ס"ל בין במוקפה בין בדבר שאינו
מתכוין וכו' יהודה במכשירי אוכל
נפש וכו' שרו בין חורא בין סמיכת
לדרום והספת פתיון ומדורתא

וקדירה וכל האמוראים שאסרו את אלו למעלה תלמידי דרב
 ורב סבר לה כרבי יהודה במוקצה ואנן קיימא לן כרבי שמעון:
 דרש רבא כו'. דכרבי יהודה ק"ל: לדיה. דיר עמיס: אוד.
 עץ לעשות אוד לתור פורגין בלע"ז וטעמא משום דלא נתנו
 אלא להסיק אריכי נעשה כלי מצוד יוס: ואוד שנצבר ביו"ט:
 ושדי מעיה לשונרא. השלך בני מעים לחתול ולר' יהודה אסור
 לנטלטלו ולתמו לחתול דמתחמול מוכן לאדם היה ולא לכלבים דקאמר
 אם לא היתה נבילה מע"ש אסוריה: כיון דמסרחי. אם ייחס
 לצורך מחו והיום לא היה צריך להם מאתמול דעמיה עליוהי להשליכם
 לחתול: מברנ"ה נוטל קיסם משפניו. ממה שפניו
 צביט: לחוץ צו שיניו. ליטול בשר החוץ בין שני בורגין:
 בלע"ז. ומשלפניו לאו דוקא דלר"א אף מן החצר נמי דקאמר כל מה
 שצחק מוכן הוא ורישא לא אחא לאשמעינן אלא היתר טלטול
 עמיס אף שלא להסקה דאפלוג רבנן דה דלקמן"ו צברייתא בגמרא
 והוא דנקט משלפניו משום רבנן דפליגי דאפילו משלפניו להדליק
 אין לחוץ לא: מגב. קסמין דקין וקשין מן החצר ומדליק בהן:
 וחר"א מגב משלפניו ומדליק. אבל מן החצר לא הואיל ודקין הן
 וטורח לקוששן מאתמול לאו להכי קיימי ודקאמרת נוטל קיסם לחוץ
 שני (מתחמול) אף אית לן דף משלפניו לא יטול אלא להדליק
 ללא נתנו ולאילו להסקה וצברתי פליגי: ואני מוסיפין אף האור.

משום דמוליד: מן המים. ונותנים מים בכלי זכוכית לבנה ונותנו ומגיעים בזכוכית והיא צוערת כך שמעתי (ב) צפיונו יורר שיקד א' מו"א אור כעין גריגשתא שלנו ממקום מחפורת שלה: רעפ

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) במשנה ולא מן העפר
ללא מן המים כ"ל ותיבות
ללא מן הרעפים נמחק:
(ב) רש"י ד"ה וזכ"א כו'
לחזק שניו אכן איתן לן כ"ל:
תיבת מאתמול נמחק:
(ג) תוס' ד"ה למטה וכו':
האי פרווקא אפלגא דכונא
שרי אבוליה כובא
אסירא והתם:

גליון הש"ס

מתני' ולא מן הרעפים.
בר"ק ור"ש לימא ועיין
מתו"ע: תוס' ד"ה דרש
ב' ודוחק הוא לומר. עיין
מהרש"א ועיין תשובת
מהרשד"ס ק"א סי' י"ד:

לעזי רעס"י

טריפיד (טריפיידי).
חצובה (בעלת שלוש
גלגלים). פורגין
פורגון]. שפור לחתיית
חלים. בורגיי
פוריין]. לחצוץ את
שני. לומברדיא
לומברדיא]. לומברדי
אזור בצפון איטליה.
טיבלרש (טיולישש).
עפים.

מוסף רש"י

שמוסמיקן כבלים. בייזש
 האסיי ראיין
 שבת (קרב). ראיין מסיקן
 שבריי כליים. דיוו וואו
 קוקען וואו נענטלט
 (סע) א: בייזש דיוו
 שטענדיג צו צוויי וואו
 (סע: סח: קמק).
 סעמא לא נענטלט וואו
 שטעט דיוו לעקס אמול
 (נעש) צו קיינעם קיינעם
 טויר לא ארוד.
 ייזש סע, ווער מייזש
 אלמא שוורא.
 אלמא שטענדיג, ווער
 שווערענע לא וואו
 ווערענע ווערענע
 בייזש טויר, ווערענע
 מאמעלע
 אלמאס וואו קיינע (סע: שבת)
 בייזש דעמייזש.
 ווערענע א מענט יא ער
 ווארע, מאמעלע דעמייזש
 נענדיג. שטענדיג, ווער
 שטענדיג ווער מוקע
 וואו (סע: קמק). נעטל
 קיינס משלעפן.
 אדעס ווערענע לא נענדיג
 ווערענע ווערענע
 ווערענע (סע: קמק) ווערענע
 בייזש. נעטל ווערענע
 ווערענע ווערענע ווערענע
 ווערענע ווערענע ווערענע